

Sygn. akt VI P 51/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2017 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2017 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. L.

przeciwko (...)w Ł., M. K., T. C., A. S.

o zapłatę

1. zasądza od (...)w Ł. na rzecz W. L. następujące kwoty:

a. 2.894,08 zł (dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt cztery złote osiem groszy) brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lutego 2013 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,

b. 5.340 zł (pięć tysięcy trzysta czterdzieści złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lutego 2013 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia z winy pracodawcy na podstawie art. 55 § 1¹ Kodeksu pracy;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od W. L. na rzecz (...)w Ł. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

4. oddala wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w pozostałej części;

5. nakazuje pobrać od(...)w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kwotę 661,31 zł (sześćset sześćdziesiąt jeden złotych trzydzieści jeden groszy) tytułem kosztów sądowych;

6. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.780 zł (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt VI P 51/16

UZASADNIENIE

W dniu 28 stycznia 2016 roku W. L. wniósł pozew o zapłatę wynagrodzenia za pracę wraz z odsetkami z tytułu opóźnienia przeciwko M. K., T. C. i A. S. – właścicielom firmy (...). Powód wskazał, że jego należności wynoszą łącznie 50.000 zł:

- 9 miesięcy * 3.700 zł netto = 33.300 zł,
- 2 miesiące urlopu * 3.700 zł = 7.400 zł,
- 3 miesiące odszkodowania * 3.100 zł = 9.300 zł.

Na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2016 roku powód wskazał, że w/w kwoty są tytułem: wynagrodzenia za pracę za okres od 30 kwietnia 2012 roku do 31 stycznia 2013 roku w sumie 33.300 zł; ekwiwalentu za urlop w sumie 7.400 zł oraz 9.300 zł za to, że sam rozwiązał z pracodawcą umowę o pracę. To ostatnie roszczenie powód - wymiennie z odszkodowaniem - nazywał także odprawą za rozwiązanie umowy o pracę. Ponadto na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2017 roku powód wskazał, że było też 86 dni urlopu bezpłatnego w latach 2001-2002. Wskazał, że w każdym miesiącu było w różnych ilościach tych dni i to jest kwota 8.600 zł, 100 zł za każdy z 86 dni.

(pozew – k. 1-2, rozprawa – k. 29, pismo procesowe z 28.04.2016r. – k. 50-53, rozprawa – k. 103v, rozprawa – k. 181)

Sąd wezwał do udziału w sprawie (...)w charakterze strony pozwanej.

(postanowienie Sądu – k. 30)

Strona pozwana wniosła w niniejszej sprawie o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda.

Strona pozwana podniosła zarzut braku legitymacji biernej pozwanych.

(odpowieź na pozew – k. 13-17, rozprawa – k. 29v, odpowiedź na pozew – k. 71-74, odpowiedź na pozew – k. 92-95, rozprawa – k. 181)

Pomimo w/w stanowiska strony pozwanej, w toku procesu strona pozwana przekazem pocztowym z dnia 30 marca 2016 roku zapłaciła powodowi kwotę 3.406,42 zł tytułem „całkowitej spłaty zadłużenia”.

(k. 40, k. 100)

Na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2017 roku powód wskazał, że żąda przeprosin od pracodawcy o treści "przepraszamy za niewłaściwe zapisanie godzin nadliczbowych". W tym zakresie Sąd postanowił wyłączyć do odrębnego rozpoznania sprawę w zakresie żądania przeprosin od pracodawcy, sygn. VI P 167/17.

(k. 181)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. L. był zatrudniony w (...)w okresie od 1 września 1995 roku do 10 sierpnia 2011 roku oraz na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 11 sierpnia 2011 roku do 31 stycznia 2013 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika budowy z miesięcznym wynagrodzeniem 1.300 zł brutto plus premia uznaniowa.

(okoliczność bezsporna, dowód: umowy o pracę, k. 8, k. 29)

Pracodawca wykazał w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych poszczególne dni „urlopu bezpłatnego” powoda w latach 2002 – 2005. Powód obliczył ich ilość w sumie na 86 dni.

(dowód: k. 4, k. 145v, k. 181)

Pracodawca złożył do akt wypowiedzenie umowy o pracę z 30 listopada 2012 roku, które jednak nigdy nie zostało doręczone powodowi, ani osobiście, ani pocztą, i w ocenie Sądu nie jest skuteczne.

(dowód: wypowiedzenie umowy o pracę z 30 listopada 2012 roku z akt osobowych, zeznania stron)

Pracodawca nieterminowo wypłacał należności pracownicze, w tym wynagrodzenie za pracę powoda.

(dowód: opinia biegłego; k. 32 oraz k. 33 akt osobowych powoda; uregulowanie należności przekazem pocztowym z dnia 30 marca 2016 roku w kwocie 3.406,42 zł tytułem „całkowitej spłaty zadłużenia” – k. 40, k. 100; postępowania prowadzone przeciwko M. K. i A. S. o sygn. III W 1966/13 i IV W 2125/13, potwierdzające brak wypłaty wynagrodzenia za pracę za miesiące listopad i grudzień 2012 roku oraz styczeń 2013 roku dla m.in. W. L.)

Z uwagi na powyższe, powód skutecznie sam rozwiązał w dniu 31 stycznia 2013 roku umowę o pracę w trybie art. 55 § 1¹ kodeksu pracy.

(dowód: rozwiązanie umowy o pracę z dnia 30.01.2013r., doręczone pracodawcy w dniu 30 stycznia 2013 roku – akta osobowe powoda część C)

W toku procesu strona pozwana przekazem pocztowym z dnia 30 marca 2016 roku zapłaciła powodowi kwotę 3.406,42 zł tytułem „całkowitej spłaty zadłużenia”.

(dowód: k. 40, k. 100)

Wynagrodzenie miesięczne powoda, liczone jak ekwiwalent za urlop, wynosi 1.780 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego – k. 117, opinia biegłego – k. 160)

Powód W. L. nie wykorzystał w sumie 34 dni należnego urlopu wypoczynkowego. Odpowiednia kwota tym tytułem to 2.894,08 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego – k. 161, wnioski urlopowe – k. 131-132, karty – k. 133-134)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt przedmiotowej sprawy oraz oświadczeń stron co do okoliczności bezspornych i sporządzonej w sprawie opinii sądowej.

Zeznania przesłuchanych w sprawie stron Sąd ocenił jako niewiele wnoszące do obrazu sprawy.

(zeznania W. L., zeznania M. K., zeznania T. C. i zeznania A. S. – k. 103v – 104, k. 109-113)

Z kolei opinia biegłego sądowego A. G. jest dla Sądu wiarygodna i rzetelna i na jej podstawie Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie.

W ocenie Sądu opinia biegłego A. G. jest wiarygodna, jasna, rzeczowa i spójna. Została sporządzona przez specjalistę z zakresu rachunkowości celem wyliczenia ewentualnie należnych kwot W. L. z tytułu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. zgłoszonych w niniejszej sprawie. Ponadto biegły ustosunkował się do pism procesowych powoda i pełnomocnika strony pozwanej oraz załączonych dokumentów z kart od 129 do 148. Biegły przekonywująco i szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko zawarte w obszernej opinii, jak również odniósł się do przedłożonej dokumentacji.

Z uwagi na powyższe, Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnej i przekonującej opinii biegłego sądowego.

(opinia główna – k. 114-120, opinia uzupełniająca – k. 157-162)

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

(k. 181)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 3 k.p., pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. informacje o jednostce

orzeczenia sądów

tezy z piśmiennictwa

pisma urzędowe

komentarze

monografie

Art. 3¹ § 1 k.p. stanowi, że za pracodawcę będącego jednostką organizacyjną czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką albo inna wyznaczona do tego osoba.

Zatem w niniejszej sprawie Sąd nie miał wątpliwości, że pracodawcą powoda była (...), a nie jej wspólnicy i członkowie zarządu M. K., T. C. i A. S. (k. 32v-33). W. L. był zatrudniony w (...)w okresie od 1 września 1995 roku do 10 sierpnia 2011 roku oraz na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 11 sierpnia 2011 roku do 31 stycznia 2013 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika budowy z miesięcznym wynagrodzeniem 1.300 zł brutto plus premia uznaniowa.

W konsekwencji Sąd wezwał do udziału w sprawie (...)w charakterze strony pozwanej (k. 30).

Odnośnie zaś powództwa przeciwko M. K., T. C. i A. S. podlega ono oddaleniu w punkcie 2 na podstawie w/w przepisów.

Zgodnie z art. 55 § 1¹ kodeksu pracy, pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. W takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy.

W ocenie Sądu, roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania zasługuje na uwzględnienie. W toku procesu zostało udowodnione, że wynagrodzenie za pracę nie było zapłacone w terminie i powód miał prawo rozwiązać umowę o pracę. Biegły sądowy w swojej opinii z karty 116 potwierdził braki w tym zakresie za miesiące: listopad i grudzień 2012 roku oraz styczeń 2013 roku. Należną kwotę w sumie z odsetkami 4.614,42 zł wypłacono w kilku ratach: 500 zł i 710 zł = 1.210 zł – dopiero w 2014 roku i w 2015 roku (k. 32 oraz k. 33 akt osobowych powoda) oraz 3.406,42 zł w dniu 30 marca 2016 roku.

Powyższe potwierdzają także postępowania prowadzone przeciwko M. K. i A. S. o sygn. III W 1966/13 i IV W 2125/13, stwierdzające brak wypłaty wynagrodzenia za pracę za miesiące listopad i grudzień 2012 roku oraz styczeń 2013 roku dla m.in. W. L..

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że powód zachował stosowną formę czynności prawnej. W dniu 30 stycznia 2013 roku, na piśmie, złożył pracodawcy oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z dniem 31 stycznia 2013 roku. W oświadczeniu wskazał również przyczynę – ciężkie naruszenie obowiązków przez pracodawcę, tj. m.in. nie wypłacanie wynagrodzenia za pracę.

Do podstawowych obowiązków wobec pracownika, zgodnie z art. 94 pkt 5 k.p., zaliczyć należy terminowe i prawidłowe wypłacanie wynagrodzenia za pracę. Według Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 4 kwietnia 2000 roku, I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, nr 16, poz. 516), którego Sąd Rejonowy zdanie w tej materii podziela, pracodawca, który nie wypłaca w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia. Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż pracodawca, który nie wypłaca pracownikowi w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2006 roku, I PK 54/06, Monitor Prawa Pracy 06/12/661 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2005 roku, I PK 276/04).

Z powyższego wynika, iż niepłacenie wynagrodzenia może obejmować zarówno sytuacje zawinione przez pracodawcę, jak i sytuacje, w których pracodawca znalazł się bez swojej winy, np. pogorszenie warunków rynkowych, czy opóźnienie płatności jego należności przez firmy, z którymi on współpracuje. Pracodawca odpowiada zatem nie tylko na zasadzie winy, ale także na zasadzie ryzyka.

W rozpoznawanej sprawie pracodawca - (...) Sp. z o.o. - nie wypłacał należnego w/w wynagrodzenia. Tym działaniem pozwany naruszył swoje podstawowe obowiązki w sposób ciężki, gdyż można mu przypisać co najmniej rażące niedbalstwo. Zdaniem Sądu, to naruszenie podstawowego obowiązku pracodawcy uznać należy za ciężkie, gdyż powinien on wypłacać wynagrodzenie za pracę terminowo.

Sąd, opierając swoje rozstrzygnięcie na zgromadzonym materiale dowodowym, uznał roszczenie powoda za zasadne, albowiem powód rozwiązał stosunek pracy w trybie art. 55 § 1¹ k.p., tj. bez wypowiedzenia, co uzasadnione było ciężkim naruszeniem przez pracodawcę podstawowego obowiązku wobec pracownika, jakim jest terminowe i prawidłowe wypłacanie wynagrodzenia za pracę.

Zgodnie z art. 55 § 1¹ k.p. w zw. z art. 36 § 1 pkt 3 k.p. należne jest odszkodowanie w wysokości 3 miesięcznego wynagrodzenia, tj. 1.780,00 zł (dowód: opinia biegłego – k. 117, opinia biegłego – k. 160) razy 3 miesiące. Sąd nie uwzględnił stanowiska powoda, że kwota jego miesięcznego wynagrodzenia wynosiła 3.700 zł. W tym zakresie stanowisko to jest sprzeczne z dowodem z opinii biegłego z kart 117 i 160 akt sprawy.

W konsekwencji na podstawie wskazanych przepisów Sąd zasądza od (...)w Ł. na rzecz W. L. kwotę 5.340 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lutego 2013 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia z winy pracodawcy na podstawie art. 55 § 1⁽¹⁾ Kodeksu pracy.

Pracodawca także złożył do akt wypowiedzenie umowy o pracę z 30 listopada 2012 roku, które jednak nigdy nie zostało doręczone powodowi, ani osobiście, ani pocztą, i w ocenie Sądu nie jest skuteczne.

Przechodząc do kwestii odsetek należało uznać za zasadne roszczenie o odsetki od dnia wymagalności w/w kwoty po ustaniu stosunku pracy do dnia zapłaty w oparciu o art. 481 § 1 KC w związku z art. 300 KP. Stosunek pracy stron ustał już w dniu 31 stycznia 2013 roku, zatem pracodawca winien wypłacić odszkodowanie w dniu 1 lutego 2013 roku i od 2 lutego 2013 roku pozostawał już w zwłoce.

Należy podkreślić, że w zakresie w/w kwoty 5.340 zł brak jest podstaw do zastosowania instytucji przedawnienia. Zgodnie bowiem z art. 291 § 1 k.p., roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w

którym roszczenie stało się wymagalne. Skoro w/w roszczenie było wymagalne w dniu 1 lutego 2013 roku, to złożenie pozwu o to roszczenie w dniu 28 stycznia 2016 roku przerwało bieg przedawnienia.

Przechodząc do kolejnego roszczenia W. L., zapłaty wynagrodzenia, należy stwierdzić, że ostatecznie zostało ono zapłacone na rzecz powoda. Biegły sądowy w swojej opinii z karty 116 potwierdził braki w tym zakresie za miesiące: listopad i grudzień 2012 roku oraz styczeń 2013 roku. Należną kwotę w sumie z odsetkami 4.614,42 zł wypłacono w kilku ratach: 500 zł i 710 zł = 1.210 zł – w 2014 roku i w 2015 roku (k. 32 oraz k. 33 akt osobowych powoda) oraz 3.406,42 zł w dniu 30 marca 2016 roku (k. 40, k. 100).

Ponadto pozwany tutaj także podniósł zarzut przedawnienia. W ocenie Sądu ten zarzut jest zasadny w stosunku do roszczenia W. L. za okres do - włącznie - grudnia 2012 roku. Zgodnie z art. 85 § 2 k.p., wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. Zatem za ten ostatni miesiąc, grudzień 2012 roku, wynagrodzenie winno być wypłacone do 10 stycznia 2013 roku. Powód złożył pozew o zapłatę wynagrodzenia za pracę za okres od 30 kwietnia 2012 roku do 31 stycznia 2013 roku, w sumie 33.300 zł, dopiero w dniu 28 stycznia 2016 roku. Oznacza to, że na ten dzień jedynie wynagrodzenie za styczeń 2013 roku, płatne najpóźniej do dnia 10 lutego 2013 roku, nie było przedawnione. Niemniej jednak, jak to zostało powyższej wskazane, co wynika z opinii biegłego, należności pracodawcy z tytułu wynagrodzenia wobec powoda zostały sukcesywnie wypłacone w latach 2014, 2015 i 2016. Należną kwotę w sumie z odsetkami 4.614,42 zł wypłacono w kilku ratach: 500 zł, 710 zł i 3.406,42 zł.

Ponadto Sąd nie uwzględnił stanowiska powoda, że kwota jego miesięcznego wynagrodzenia wynosiła 3.700 zł. W tym zakresie stanowisko to jest sprzeczne z dowodem z opinii biegłego z kart 117 i 160 akt sprawy.

Zatem z powyższych względów, w tym z uwagi na brak udowodnienia i zarzut przedawnienia co do znacznej części roszczenia, powództwo W. L. o zapłatę wynagrodzenia Sąd, na podstawie wskazanych przepisów, oddała.

Kolejnym roszczeniem było żądanie zapłaty ekwiwalentu za urlop w sumie 7.400 zł.

Zgodnie z art. 171 § 1 k.p. – w wersji obowiązującej na dzień rozwiązania umowy o pracę z dniem 31 stycznia 2013 roku – w razie niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania stosunku pracy, przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Zatem ekwiwalent przysługuje za niewykorzystany urlop, do którego pracownik nabył prawo w roku kalendarzowym, w którym ustaje stosunek pracy (w wymiarze proporcjonalnym do okresu zatrudnienia pracownika u tego pracodawcy w tym roku) oraz za urlop zaległy i nieprzedawniony za okres 3 ostatnich lat. Prawo do ekwiwalentu pieniężnego powstaje w dniu rozwiązania stosunku pracy.

Art. 291 § 1 k.p. stanowi, że roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Skoro w/w roszczenie o ekwiwalent powstało z dniem rozwiązania stosunku pracy 31 stycznia 2013 roku, to stało się ono wymagalne w dniu 1 lutego 2013 roku. Złożenie pozwu o to roszczenie już w dniu 28 stycznia 2016 roku przerwało bieg 3 letniego okresu przedawnienia.

Zgodnie z opinią biegłego, powód W. L. nie wykorzystał w sumie 34 dni należnego urlopu wypoczynkowego. Odpowiednia kwota tym tytułem to 2.894,08 zł brutto (opinia biegłego – k. 161, wnioski urlopowe – k. 131-132, karty – k. 133-134).

W konsekwencji na podstawie wskazanych przepisów Sąd zasądza od (...)w Ł. na rzecz W. L. kwotę wyliczoną przez biegłego 2.894,08 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lutego 2013 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W kwestii odsetek należało uznać za zasadne roszczenie o odsetki od dnia wymagalności w/w kwoty po ustaniu stosunku pracy do dnia zapłaty w oparciu o art. 481 § 1 KC w związku z art. 300 KP. Stosunek pracy stron ustał w dniu 31 stycznia 2013 roku, zatem pracodawca winien wypłacić ekwiwalent w dniu 1 lutego 2013 roku i od 2 lutego 2013 roku pozostawał już w zwłoce. Z kolei Sąd nie

uwzględnił stanowiska powoda, że kwota jego miesięcznego wynagrodzenia, liczona jak ekwiwalent, wynosiła 3.700 zł. W tym zakresie stanowisko to jest sprzeczne z dowodem z opinii biegłego z kart 117 i 160 akt sprawy.

Powód wskazał też, że było 86 dni urlopu bezpłatnego w latach 2001-2002. Wskazał, że w każdym miesiącu było w różnych ilościach tych dni i to jest kwota 8.600 zł, 100 zł za każdy z 86 dni.

Także i w tym zakresie strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia. Zgodnie z cytowanym już powyżej art. 291 § 1 k.p., roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W ocenie Sądu, skoro roszczenie powoda w tym zakresie dotyczy lat przed rokiem 2013 (k. 181 – lata 2001-2002, k. 4 i k. 145v – lata 2002-2005), to w oparciu o art. 85 § 2 k.p. należność powstawała nie później niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. Wszelkie roszczenia w tym zakresie powstałe przed 2013 rokiem są przedawnione, gdyż pozew został złożony dopiero w dniu 28 stycznia 2016 roku (k. 1).

Reasumując, w pozostałej części, w jakiej powództwo nie zostało uwzględnione, Sąd w punkcie 2 na podstawie w/w przepisów oddala je.

Mając na uwadze wynik procesu, Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 102 k.p.c. zasądza od W. L. na rzecz (...) w Ł. kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz oddala wnioski o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w pozostałej części. Zgodnie bowiem z art. 100 k.p.c. ,w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Art. 102 k.p.c. stanowi zaś, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W tym względzie Sąd ma na uwadze, że po stronie pozwanej były w sumie 4 podmioty: wspólnicy i członkowie zarządu M. K., T. C. i A. S. oraz wezwany do udziału w sprawie (...). Wszystkie te cztery podmioty były reprezentowane przez 1 pełnomocnika. Pełnomocnik ten w zasadzie sporządzał podobne pisma procesowe (odpowiedź na pozew – k. 13-17, odpowiedź na pozew – k. 71-74, odpowiedź na pozew – k. 92-95) oraz jednolicie reprezentował tę stronę pozwaną na rozprawie. Mając to na uwadze, w tym charakter sprawy i nakład pracy pełnomocnika, w ocenie Sądu zasadne jest zasądzenie kosztów jedynie na rzecz jednego podmiotu.

Sąd nie obciążając powoda kosztami zastępstwa procesowego 3 osób fizycznych wziął też pod uwagę to, że po pierwsze przedmiotowa sprawa jest sprawą specyficzną, wywodzoną z łączącego strony stosunku pracy. Powód nie ma wykształcenia prawniczego i nie mając rozeznania w przepisach przypuszczał zapewne, że jego powództwo jest uzasadnione w stosunku do właścicieli firmy, a nie samej firmy. Powód występował w sprawie samodzielnie i nie korzystał z porad profesjonalnego pełnomocnika. Także prowadzone przeciwko M. K. i A. S. postępowania III W 1966/13 i IV W 2125/13 mogły utwierdzać powoda w przekonaniu, że to osoby fizyczne są jego bezpośrednim pracodawcą. Sąd Karny bowiem w wyrokach nakazowych wskazywał, że w sprawie III W 1966/13 to M. K., działając jako pracodawca w (...) Sp. z o.o., nie wypłacił wynagrodzenia za pracę za miesiące listopad i grudzień 2012 roku oraz styczeń 2013 roku dla m.in. W. L. (punkty VI, VII i VIII wyroku nakazowego z dnia 6 września 2013 roku). W sprawie IV W 2125/13 Sąd Karny wskazał, że to A. S., działając jako pracodawca w (...) Sp. z o.o., nie wypłacił wynagrodzenia za pracę za miesiące listopad i grudzień 2012 roku oraz styczeń 2013 roku dla m.in. W. L. (punkty 6, 7 i 8 wyroku nakazowego z dnia 16 września 2013 roku).

Zgodnie z regulacją z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 – obowiązującego na dzień złożenia pozwu w dniu 28 stycznia 2016 roku rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.) – stawka pełnomocnika wynosiła 3.600 zł. W punkcie 1 wyroku zostały zasądzone na rzecz powoda kwoty: 2.894,08 zł i 5.340 zł, w sumie 8.234,08 zł. Ponadto w toku procesu strona pozwana przekazem pocztowym z dnia 30 marca 2016 roku zapłaciła powodowi kwotę 3.406,42 zł tytułem „całkowitej

spląty zadłużenia”. Zatem w ocenie Sądu i w zakresie tej kwoty powód jest stroną wygrywającą. W sumie więc powód wygrał co do kwoty 11.640,50 zł, tj. w 23,281% z wps 50.000 zł. Zaokrąglając, powód wygrał w 25% i przegrał w 75%, zaś pozwana Spółka wygrała w 75% i przegrała w 25%. Co do 25% wygranej powoda i co do 25% wygranej Spółki, Sąd zniósł koszty na podstawie w/w art. 100 k.p.c. W konsekwencji zdaniem Sądu powód winien zapłacić na rzecz tego podmiotu 50% z w/w stawki pełnomocnika 3.600 zł, tj. 1.800 zł.

Na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art. 96 ust. 1 pkt. 4 tej ustawy), z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zd. 1 tej ustawy, należy obciążyć pozwanego pracodawcę w kwocie 412 zł (5% razy przegrana pozwanej Spółki z punktu 1, tj. w sumie 8.234,08 zł). Ponadto Sąd stwierdził, że wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa i wypłacone biegłemu sądowemu A. G. to kwota w sumie 1.558,20 zł (1.086,32 zł plus 471,88 zł). Pozwany przegrał proces w 16% (wps 50.000 zł, zasądzona od pozwanego kwota w punkcie 1 wyroku to w sumie 8.234,08 zł). Oznacza to, że pozwany winien ponieść także wydatki w kwocie 249,31 zł (16% razy suma wydatków 1.558,20 zł).

Reasumując, Sąd na podstawie w/w przepisów w punkcie 5 nakazuje pobrać od byłego pracodawcy powoda (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kwotę 661,31 zł tytułem kosztów sądowych (412 zł plus 249,31 zł).

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzeka w punkcie 6 na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika (dowód: opinia biegłego – k. 117, opinia biegłego – k. 160, wyrok nakazowy w sprawie III W 1966/13 z dnia 6 września 2013 roku).